

Емил Влајки је, у свом [чланку за НСПМ, „У раљама Немачке“](#), ових дана поново актуелизовао питање да ли је тајни кључ Вучићева политике у томе што је он, заправо, онај исти Радикал из 1990-их који се само вешто прерушио да би дошао на власт.

Питање није неважно. Од одговора зависи како ће се вредновати не само један, већ читава генерација политичара, као и процене будућих дешавања у Србији. Није Влајки први који се њиме бави, мада ће можда бити један од последњих, с обзиром на то да се политичке прилике усложњавају у правцу терања многих ствари и људи на чистину.

Сигурно је следеће: без радикалског педигреа, Вучић не би могао да сања место премијера, односно председника државе. Дводеценијски кредит јавног залагања за „Велику Србију“ му је омогућио да, 1. задобије велики проценат некадашњих радикалских гласача, 2. уопште придобије већински део српске јавности, који је у основи родољубив и суверенистички оријентисан али размишља прагматично или опортунистички, 3. обезбеди руску политичку и дипломатску подршку (што је увелико допринело придобијању национално-суверенистичке јавности) и 4. неутралише критике које долазе са бескомпромисно национално-суверенистичке стране политичког спектра. У исто време, прозападна политика коју води је отупила нападе из западних центара моћи, поготово што је Вучић успео да спроведе много тога што „оригинал“ српски прозападњаци нису.

Да би све ово остварио, Вучићу је претходно било потребно да обезбеди новац и кључну медијско-политичку подршку западних држава, односно њиховог глобалистичког естаблишмента и домаћих опслужитеља. Тако је и било, и то је [урађено преко једног од главних америчких \(глобалистичких\) ескпонената у Србији, Микија Ракића](#)

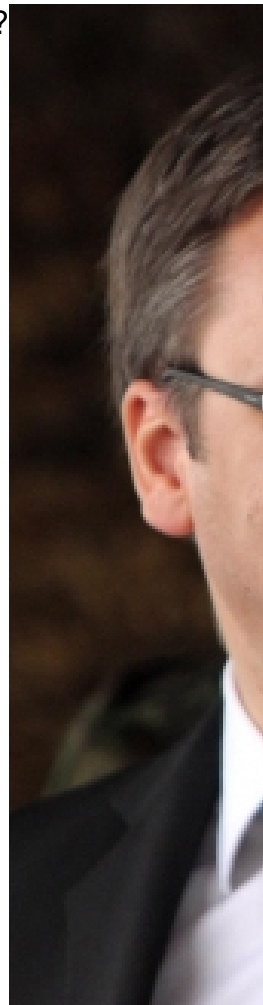
Од Вучићевих „успеха“ корист имају само Албанци, Мило и западњаци

Пише: Александар Павић
уторак, 16 мај 2017 10:47

И тако сада имамо Александра Вучића и Српску напредну странку, који фактички владају Србијом, уз споредну улогу СПС-а, од лета 2012. године. „Прозападни а наши“, многи би рекли.

Кључно питање које би требало да нас занима је, ипак, не то како су до овог положаја дошли и зашто, већ – шта је Србија имала и има од тога? Дакле, мање треба да нас буде брига да ли је или није Вучић преварио западне глобалисте, већ да ли је то за Србију било добро – и нужно.

Шта би, на пример, било да није дошло до раскола у Српској радикалној странци? Или да су Вучић и Николић, не могавши више, због личних, тактичких или стратешких разлога, да издрже сарадњу са својим политичким оцем, решили да оснују нову странку, али сличног, националистичког профила? Односно, да су остали доследни ономе што је од њих и направило професионалне и познате политичаре. Да ли је, другим речима, за опстанак Србије било добро и нужно да се појави креатура звана Напредњаци?

Пише: Александар Павић
уторак, 16 мај 2017 10:47

Шта би било да је, на пример, Борис Тадић однео победу на председничким изборима 2012. и затим опет некако успео да формира прозападну владу? Да ли би та влада била прозападнија него напредњачко-социјалистичка која је створена те године? Тешко. Чак се може дати аргумент да се владајућа већина састављена од прозападних партија и СПС-а не би усудила да „испреговара“ (многи би рекли – испоручи) Бриселски споразум, који је укинуо преостале државне институције на Косову и Метохији. Зашто се не би усудила? Зато што би, да су Николић и Вучић остали на својим идејно-политичким позицијама, опозициони национално-суверенистички блок био довољно хомоген – и у Народној скупштини и у гласачком телу – да би имао потенцијал не само да блокира такав један напад на уставни поредак земље, што Бриселски споразум и јесте – и у скупштини и на улици – већ и да заљуља саму владу, па и цео петооктобарски поредак.

Међутим, управо зато што је стварање СНС-а на, мора се признати, генијалан начин, располутило и дезоријентисало национално-суверенистичко бирачко тело и мњење – није могло да дође до масовног протеста и отпора укидању српске државе на Косову и Метохији. Тадић и „жути“ су били препознатљиви непријатељи, против којих је мобилизација била релативно лака; Вучић и Николић су, пак, у свом новом напредњачком руху, за национал-суверенисте постали камен спотицања и предмет раздора.

Исто важи и за све друге прозападне политике које је напредњачко-социјалистичка коалиција преузела од Тадићеве коалиције, од извршавања налога ММФ-а, до наставка вођења неолибералне економије, пристајања на сва условљавања на „европском путу“ Србије, потписивања додатних уговора са НАТО, па чак и садашњег гурања псеудојугословенске „царинске уније“. Против изворних западњака би било далеко лакше организовати отпор него против „патриота који су преварили Запад“.

Посебно место заузима Вучићева политика повлађивања великоалбанским интересима, промовисања Едија Раме, гурања ауто-пута од Ниша до Драча, рехабилитације Тачија, отварања Прешева, Бујановца и Медвеђе за отворено великоалбанско мешетарење. Али и Вучићева изузетно пријатељска политика према антисрпском и антиисторијском режиму Мила Ђукановића, и то баш у кључно време убрзаног гурања Црне Горе у НАТО. Том процесу је Вучић посебно допринео, својим саучесништвом у представи о наводном државном удару, која је Милу обезбедила тај одлучујући политичко-медијски импулс у САД који је помогао да се НАТО чланство изгласа у америчком Сенату на почетку Трамповог мандата.

Од Вучићевих „успеха“ корист имају само Албанци, Мило и западници

Пише: Александар Павић
уторак, 16 мај 2017 10:47

Од Вучићевих „успеха“ корист имају само Албанци, Мило и западници

Пише: Александар Павић
уторак, 16 мај 2017 10:47

